

Hálaadó Harangszó

2009. december 25. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYŰLEKEZETI LAPJA

X. évf. 4 szám

A KÁLVIN-ÉVEK megemlékeihez csatlakozva egy-egy – Kálvin műveiből vett - idézettel tisztelgünk a nagy reformátor emléke előtt: „Isten fia, mikor testbe öltözött hozzánk jött, egyúttal nevet is kapott az Atyától, hogy nyilvánvalóvá legyen ebből, mi célból jött el, mi az Ő kiválósága s mit lehet tőle tulajdonképpen várunk. A Jézus szó gyökere ugyanis a zsidó hiphil hosiá igéből való, mely annyit jelent, mint megszabadítani.” (Evang. I. 71.)

LÁSS, HALLJ, SZÓLJ! Olvasandó: Lukács 2, 16-20

Mindenki látja a karácsonyt: a naptárban, a reklámújságokon, a televíziókban, a sürgésforgásban, a karácsonyfákban, az ajándékokban, a család együttlétében, vagy épp a világtól elvonulódott üdülőhelyen töltött békés kényelemben.

Mindenki hall is karácsonyról. Lehet, hogy kicsit unjuk is már, hiszen egész adventben se vége, se hossza az ünnepi műsoroknak. Hallunk éppen divatárucikkekről, akcióról, kínálatról, még emberi jóságról is, amellyel a szegénység felé fordulunk ilyenkor, hallunk szeretetről, lelki dolgokról...

És természetesen, mindenki beszél is karácsonyról! Van, aki az örömet mondja el, van, aki a bánatát, van, aki a szegénységét, van, aki a gazdagságát. És beszélünk régi karácsonyokról, szép emlékeinkről, vagy tragikus idők karácsonyairól.

Mindez a betlehemi jászol mellett kezdődött. Az elsők, akik örökölték nekünk, hogy a karácsony szemünk, fülünk, szánk, s ezeken át szívünk betöltője; a betlehemi pásztorok voltak.

Az ige azt mondja, hogy a pásztorok megtalálva a szent családot, láttak. Meglátták a kis gyermeket, aki bepólyálva feküdt a jászolban. Gondoljunk bele: egy istállóban született és ott szegényesen elhelyezett kisdobozban olyan magától értetődő meglátni a világ Messiását? Bizony, sokszor megcsal bennünket, amit látunk. Sokszor a szemünknek hiszünk. Rengeteg ember az egész karácsonyban, ha látja is Jézust, csak mint egykor született kisgyermeket látja. A „Jézuskát”. Ha a szemünkkel nézünk a világban, alig

akad, aki látja Istent, látja munkáját, látja a kegyelem és a gondviselés működését. De segítségünkre jön a Biblia, amikor azt mondja: „Hitben járunk, nem látásban!” Vagyis karácsonykor is kevés csak a szemünk után menni, és lemondani arról, hogy az elvilágiasodott ünnepben, a „Jézuskában” meglássuk a megváltás csodáját.

A hit pedig hallásból van – segít tovább a Szentírás. És figyeljük meg: a pásztorok azért nem csalódtak a látványban, ami a szemük elé tárult, mert ők arra gondoltak, amiket hallottak az egész dolog felől. A rájuk bízott üzenet, az angyalok által hirdetett evangélium erősebb, hatalmasabb, kedvesebb volt számukra, mint ami a szemük elé tárult. Mire biztat ez bennünket? Arra, hogy vegyük komolyan a karácsony evangéliumát, azt, amit Isten maga hirdet, ami az egyházban nemzedékről nemzedékre hallható, és fogadjuk a szívünkbe! A befogadott és elhitt ige segít majd arra, hogy ne csalódjunk, ha nem azt látjuk, amit szeretnénk, amit várunk, és ami történik körülöttünk, az nyomaszt és elkeserít.

Még a kivetettségben, a jászolba szorultságban, az élet peremére jutva is drága kincsünk az Ige, az evangélium. Hallgassuk hittel, hogy segítsen látni a szemünkön túli valóságokat, az Isten titkait is!

Már érintőlegesen szóltunk is róla, de most hangsúlyozzuk: nagyon fontos, hogy a karácsony híre terjedjen! A pásztorok kétszeresen voltak igehirdetők: először elmondták az angyali hírt a kisdoboz felől, majd amikor mindent megnézték és a hallott szavak

segítették őket hittel látni, akkor elhirdettek mindent, dicsőítve Istent. Az ígehirdető bárki lehet, akinek szívében megpecsételődik a hit igazsága. Először vad mezei emberek voltak a prédikátorok. Mert hallottak és hittel láttak. Mert befogadták az igét. Aztán tovább árasztották, mint a kiaszott földre az életet hozó patakocskát. És mindenki csodálkozott, Mária a szívébe forgatta-örizte mindazt, amit a pásztorok mondtak. Pedig neki személyes kapcsolata volt Istennel Gábiel angyalon keresztül, s mégis drága kincsként őrizte az emberek bizonyágtételét! Ha

VISSZATEKINTÉS

Az év vége közeledik, ilyenkor visszatekintünk, lássuk, hogyan sáfarkodtunk, hogyan végeztük feladatunkat.

Hálát adunk Teremtőnknek a megtartásért, a segítségért, gondviseléséért. Segítséget kérünk a rövidesen kezdődő 2010-es évhez, mint ahogyan ezt meg is kaptuk gyülekezetünk eddigi életében is, így az elmúlt esztendőben is. Ennek az évnek is megvoltak a maga eredményei, terhei. Igyekeztünk hűek maradni a régi szokásokhoz, és a jelentkező feladatokat erőnkhez mérten teljesíteni. Rendszeresek voltak a vasárnapi istentiszteletek és kialakult rendszerinti bibliaórák. Mindkét énekkarunk rendben működött vállalt feladatához híven, így a temetési szertartásokban, illetve egyházi ünnepségeken, egyházmegyei énekkari találkozón; meghívás esetén egy-egy városi rendezvényen. Az elmúlt tanévben is rendszeresek voltak a hittan órák gyermekeink hitbéli épülésére. E tanévben is száz feletti a hitoktatásban résztvevő tanulók száma. Úgy tapasztalom, szívesen is járnak az órákra, mert lelkészeink szívesen foglalkoznak velük, kölcsönösen tisztelik egymást.

Szerencsés helyzetben vagyunk, mert a Gerecsei lelkész házaspár lelkiismeretes munkát végez, tökéletesen ellátja feladatát, így gyermekeink hitbéli nevelését, oktatását is.

Az elmúlt évben a konfirmációt hetedikről a nyolcadik osztály végére helyeztük át, mégis voltak konfirmandusaink idén is, olyan testvérek, akik korábban valamilyen okból elmaradtak.

A hitéletéről nagyon sokat tudnék írni, gondolok itt a helyi eseményeken túl az egyházmegyei összejövetelekre, bármelyik hálaadó istentiszteletre, kórustalálkozóra, vagy az egyházi kirándulásokra.

De mint minden háznak, úgy a mi gyülekezetünknek is megvannak a maga gondjai, terhei. Év elején terveztük az orgona felújítását, javítását. Néhány hónap eltelte után tokostól kibillent helyéről a

beszélő karácsonyról, ugye, te is arról szólsz, amit hallottál és láttál hited által?

Tölts be füleinket, szemeinket, ajkunkat, legfőképpen pedig szívünket mindaz, ami az evangéliumból zendül felénk karácsonykor! Legyünk mi magunk Istent dicsőítő, hittel látó hívek, hogy ajkunkon keresztül a titkokat megismerő, rájuk csodálkozó, és az evangéliumot szívükben forgató emberek serege szaporodjék!

Gerecsei Zsolt
lelkipásztor

templom egyik bejárati ajtaja. Istentisztelet után történt, Baloghné Zsuzsikával közösen alig tudtuk az ideiglenes becsukását megoldani. Kiderült, az évszázadok alatt az ajtók elhasználódtak, mindhárom cserére szorul. Kicseréltük, de komoly anyagi megterhelést jelentett. Még egy váratlan esemény is történt. Az ivóvíz bevezető csöve a talajban kilyukadt, a kifolyó víz alámosta a parókia bejárati részének alapját. A javítás, a sok elfolyt víz újabb kiadást jelentett. Így zajlik az élet gyülekezetünkben is, egyik feladatot követi a másik, De legyen hála a Mindenhatónak, hogy nem csak feladatot kapunk, hanem erőt, megoldást is a dolgok végzéséhez. Sorolhatnám még a feladatokat, hiszen itt a megmozdult támfal az Árpád utca felől, ami ugyancsak sürgős megoldást igényel. Úgy gondolom, ez nem egyedül a mi dolgunk, városunk feladata is.

A temetőnk helyzete is sok gondot okoz. Évenként rengeteg munkát végzünk benne néhányan, hogy őseink méltó környezetben nyugodjanak. Köszönet minden segítőknek! Sajnos vannak emberek, akik ezt a munkát nem becsülik. Eldobálják a sírról lekerülő virágot, gyomot. A sírok felújításánál feleslegessé váló földet, betontörmelékbe beleteszik a konténerbe, pedig a temetői szabályzatban tájékoztatást tettünk közzé a szabályosan végzendő munkákkal kapcsolatban. Áldozatkész testvéreim anyagilag vagy kétkezi munkával támogatják folyamatosan a szükséges temetői munkákat. Alig lehet család településünkön, akinek hozzátartozója ne lenne a temetőben. Kérem, ha tehetik, segítsenek! Segíthetnek a hulladékok, lehullott lombok összeszedésében, és a hátsó részben lenyesett bozótok sarjhajításainak visszavágásában, irtásában.

Végezetül minden kedves Testvéremnek Istentől megáldott békés, boldog karácsonyi ünnepeket és áldott boldog új évet kívánok! **Sebestyén Miklós**

gondnok

KARÁCSONYI GONDOLATOK

Karácsonykor minden ember szereteteinek ajándékán gondolkodik. Minden rokont, testvért, gyermeket szeretnénk megajándékozni azzal, amire

vágyik. Elmegyünk a boltba, megvesszük a kigondolt ajándékot, és alig várjuk, hogy karácsonykor odaadhassuk és láthassuk az örömet

arcokon. Hogyan történik általában a családoknál mindez a valóságban?

Szent ünnep napján az édesanya megsüti az édes süteményt, megfőzi a finom vacsorát. Eközben a ház ura kinn az udvaron előkészíti a fenyőfát, hogy benn a szobában karácsonyi díszekben pompázhasson, ahol a család apraja nagyja ékesít fel. Aztán megnézzük a televízióban a műsorokat, vagy bekapcsolunk egy kis zenét, hogy karácsonyi hangulatot teremthessünk otthonunkban. Majd délután elmegyünk a templomba, meghallgatjuk a hittanos gyermekek műsorát, és együtt imádkozunk, énekelünk; dicsérjük az Istent, hogy e szent, áldott napon nekünk adta fiát, a kis Jézuskát. Énekelünk, de ha nem énekelünk sem baj, mert a gyermekek és más hívek énekelnek helyettünk is, mi esetleg követjük a szöveget, és halkan dúdoljuk a dallamot, s közben mindenkire megpróbálunk figyelni. És annyira felemelő az egész, és boldogok vagyunk. Aztán hazasietünk, és már ott áll a karácsonyfa alatt a sok játék, ajándék; s gyorsan kibontjuk őket. Vacsora előtt imádkozunk, hálát adunk Istennek, hogy milyen

csodálatos ez a nap. Majd nézegetjük, esetleg próbálgatjuk az ajándékot, amit kaptunk. Ha van karácsonyos műsor a tévében, azt megnézzük, s miután mindenki lefeküdt az ágyába, imádkozunk és boldogan hálát adunk a mi Atyánknak a lelkiileg felemelő napért. Másnap felébredve elmegyünk a rokonokhoz, és áldott karácsonyt kívánunk, s odaadjuk az ajándékokat... Így telik el a szent ünnep.

Minap beszélgetni kezdetem egy emberrel, s jöttek a szokásos kérdések. Mit csinálunk, mit dolgozunk, szeretjük-e a szakmát... stb. Egy részlet a beszélgetésből így hangzott:

Van családod? –kérdeztem.

Igen van, két gyermek: egy fiú és egy lány”

Hogy vannak? – kérdeztem, s megdöbbenő volt a válasz:

Sajnos két évvel ezelőtt autóbalesetben elhunytak.

Sajnálom, biztosan nehéz időszak volt.

Igen, a mai napig hiányoznak...

Ez a férfi 37 éves, egyik napról a másikra elvesztette mindenét, ami számára fontos volt. És valljuk be önmagunknak, csak akkor tudjuk mi a legfontosabb számunkra, ha elveszítjük, ha már nincs...

Mire gondolhat ő a mindennapokban, legyen az hétköznap, hétvége, vagy akár ünnep? Bárcsak ott lennének vele a fia, a lánya és az a nő, akibe egykor beleszeretett, és azóta szereti. Nem számít sem ajándék, sem pénz, sem munka, sem karrier... Semmi! Biztosan szeretné még egyszer megmondani nekik, mennyire szereti őket, hogy de

jó, hogy vele vannak! S amikor megsüti a süteményt - mindegy milyen nap legyen - a kedves anyja és nő, ő hálával nézhet rá, és megcsókolhatja a kezét. A gyermekeit újra átölelheti minden pillanatban, amikor úgy érzi, és hálát adhatnak a templomban minden szent napon, hogy együtt vannak. Együtt a családdal!

Gondolkodjunk el a karácsonyon! Mit is jelent és hogyan is éljük ezt a nem mindennapi áhítattal teljes napot, órákat. Mert van választási lehetőségünk, mert dönthetünk: Isten szabad akaratot adott nekünk. Csinálhatjuk talán így is:

Amikor reggel felébredünk december huszonnegyedikén, még az ágyban fekve ráhangolódhatunk a napra. Mosolyogva adunk hálát az Úrnak, hogy osztozhatunk szerető családukkal e szép napon. Lelkünket feltöltve és elkészülve a napra felkelünk, és egy csókkal köszöntünk mindenkit, aki ébren van, s aki még alszik. Lábujjhegyen járva, csendben behajtjuk az ajtót rá, nehogy felébredjen.

A ház ura előkészíti a fenyőfát, nem siet, hiszen van ideje, már mindent ébredéskor eltervezett. Azután, amikor beviszi a házba a már álló fát, boldogan kiállt egyet:

„Gyertek, díszítsuk fel a fát együtt, énekeljünk és örvendjünk, ma született a kis Jézus! Azért állítunk fát, - szól a kisebbeknek - hogy egész évben, amiért fáradoztunk, azt egymásnak megköszönjük. Hálát adunk a mi Atyánknak, hogy velünk volt a nehéz pillanatokban és órákban, de legfőképpen azért adjunk hálát, hogy nekünk adta a Megváltót, a tiszta szeretetet, Jézust.”

Majd elmegyünk a templomba együtt, kézen fogva, együtt énekelünk, nem csak a kicsi családukkal, hanem a többi hívő lélekkel, kikkel a mi Urunk házában, templomában, együtt egy nagy család vagyunk. Amikor elénekeltük a záróéneket, egymás felé fordulva áldott karácsonyt kívánunk, és átöleljük hívő testvérünket.

Hazamegyünk, és a meleg vacsorát kellemes karácsonyi gyertyafényben költjük el. S megszólal a karácsonyfán a csengő, mit egy pontos célzással - amikor senki nem figyelt - sikerült eltalálni. S ajándékok kerültek alá úgy, hogy „nem vettük észre”. S a fát körülülve imádkozunk, s megnézzük az ajándékokat. De a legszebb ajándék ezután jön, amikor a csillagszórót meggyújthatom a gyermeknek, vagy társamnak, és énekelünk egy karácsonyi éneket, s ragyog a szem a boldogságtól. S mikor leégett az egyenes szürke szál kezünkben vagy a fán, azt mondjuk egymásnak: Áldott karácsonyt! S kimondjuk azt a szót, mit szívünkben érzünk: Szeretlek. De jó, hogy ma együtt lehetünk!

És egymást átölelve nézzük a fán a csillogó színeket. Boldog mosollyal telik el a szenteste.

Másnap meglátogatjuk családjunkat, áldott ünnepeket kívánva; és szeretőn, szeretve átöleljük egymást, és boldog a szívünk, mert szüleinket, testvérünket, rokonunkat még átölelhetjük és mondhatjuk neki: szeretlek...

Így is tölthetjük a karácsonyt.

Sajnos a mai világ anyagi világ lett, s a szívnek szinte nincs is helye benne. Választási lehetőség:

szívből élünk, és Isten Egyházában embertársainkkal egy nagy család kicsi családja leszünk, vagy egy személytelen világban a pénz és anyagi javaknak hódolunk, s szeretet hiányában, talán magányosan éljük le lélekben életünket.

Adja Isten, hogy az első választása szerint élhessünk!

Baloghné Nagy Ildikó

RÉGI KÉPEK

Megsárgult, a múlt század 40-es éveiben készült, főként a református leány- és legényegylet tevékenységével kapcsolatos képek kerültek a kezembe. Kordokumentumok. Sajnálatomra újságunk sokszorosítási technikája nem alkalmas arra, hogy közzé tehessem. Igyekszem a jövőben megoldani, hogy a parókia irattárában hozzáférhető legyen az érdeklődők számára. A képek szereplői közül már csak kevesen vannak közöttünk, de a leszármazottaknak értékes lehet.

Részben ezekről a képekről, keletkezésük idejének történetéről Pápai Lászlóné sz. Köves Irén az Ácsi Hírek 1991. júniusi számában írt cikket Késői köszöntés címmel. Az alábbiakban ezt közlöm:

„Pedagógusnapon mindig eszembe jutnak kedves tanítóim, tanárnőim, akiktől azt kaptam, amit senki el nem vehet tőlem, el sem veszíthetem soha, a „tudást”.

Én most két olyan pedagógusról szeretnék megemlékezni, akik olyankor foglalkoztak velünk, amikor már vége volt a diákéveknek, de még nem léptünk ki a nagybetűs „ÉLET”-be, csak éppen ki-ki – szülei elképzelése szerint – készült rá. Ekkor fogták meg kezünket ők végtelen szeretettel, áldozatkészséggel és lelkiismeretességgel... Mi jól éreztük magunkat a körükben, eszünkbe sem jutott, hogy ők folytatják - magánidejükből – azt a kulturális nevelést, amit az iskola elkezdett. Ősztől tavaszig hetenként kétszer esténként eljártunk a református leányegyletbe, melynek vezetője a 30-as években Csere Terézia tanítónő volt. Hogy mennyit foglalkozott a mi nevelésünkkel, csak évekkel később értettem meg. Hogy kapott-e valakitől köszönetet érte, nem tudom. Nekünk túlradó jókedvünkben, fiatalos önzésünkben biztos nem jutott eszünkbe. SZERETTÜK őt, „Teruska néniztük”, mert így hallottuk szüleinktől is, hogy a Csere Teruska. Pedig, ha vidékről jön, biztos tanító néninek szólítjuk. (Talán jól is esett volna neki).

Ha más program nem volt, énekórákat tartott nekünk, ezeken megtanultuk az akkor megjelent új Zsoltár legszebb énekeit. Ünnepi alkalmakkor vagy

egy-egy leány esküvőjén énekeltük ezeket a templomban. Számtalan színdarabot, táncot, fonójelenetet, monológot, szavalatot tanított be. Műsoros estéink bevétele mindig jótékony célra ment. Jónéhány szegénygyereket felöltöztettünk ebből a pénzből minden évben. Májusban több szervezet rendezett majális, de olyat, mint a ref. leányegylet, senki sem. Mert a mi Teruska néniünk fiatalságunkhoz illő, szép dírdli egyenruhát tervezett nekünk, amit a felvonuláson és a majálison viseltünk. Nagy lelkesedéssel varrtuk a ruhákat, közben számtalan dalt tanultunk tőle, ezeket a majálisra vonuláskor telitorokkal énekeltük. Évekkel később jöttem rá, hogy nagyrészt Bartók és Kodály szerzeményt vagy népdalgyűjtést tanított nekünk. Arra is csak akkor döbbsentem rá, hogy mennyi ideje elment a szervezésekkel, a velünk való foglalkozásokkal, amikor felnőtt fejjel egyedül maradvam magam is „beleestem” a társadalmi munkába.

Egész életét megosztotta a hivatása, a családja és a velünk való foglalkozások között. Mikor volt magánélete? Vajon a rengeteg munkája közben a lelke mélyén nem volt nagyon magányos? Érdekelt ez valakit is? A katolikus tanítónővel – Pócs Annával – közösen toborozott résztvevőket a katolikus leányegyletből és közülünk háztartásvezető és főzőtanfolyamra. Ez ugyan a Népjóléti Minisztérium rendezése volt, felszerelést és vezetőt is adott hozzá, a ref. gyülekezet meg a helyiségeket. A fegyelem tartása és a sok leány összefogása megint csak Teruska néniére hárult. Nagyon örültünk ennek a tanfolyamnak. Kalkulációt csináltunk, bevásároltunk, háztartási naplót vezettünk, főztünk, terítettünk, mosogattunk, takarítottunk; no és persze amit főztünk, meg is ettük. Csak a nyersanyagot kellett megtérítenünk. Naponta csoportonként más munkára osztottak be bennünket. Itt nagyon összebarátkoztunk a katolikus leányegyleti tagokkal is. Csere Terézia minden rendezvény fényképéről lemaradt szerénységből, de a főzőtanfolyam csoportképén

rajta van. Én pedig őrizem a második elemista csoportképet is, amelyen szintén látható ő is. Mint kezdő pedagógusnak, azt hiszem, mi voltunk az első évfolyamú növendékei. A későbbi években egyházi iskolánkba jött egy segítőtársa is, *Gombás István*. Akkor megosztották a munkát. Bár Gombás István inkább a ref. legényegyletet vezette, de közös rendezvények, színdarabok sok kedves emléket ébresztenek bennem. Bibliaórák előtt vagy után – melyet a segédlelkész tartott – ő is énekelni tanított bennünket három szólamban. Felejthetetlen esték voltak, amikor nagy színdarabot tanultunk. Nagy sikereink voltak. Különösen a „Gyurkovics lányok” c. darab aratott fergeteges sikert. A szereplőkkel együtt Gombás István is meg van örökítve az egyik képen. Egyleti életemnek

férjhezmenetelem vetett véget, de ma is őrzöm ajándékukat, egy Bibliát. Felgyorsult világunkban a technika rohamos fejlődésével mások lettek az igények. Tudom, ma is vannak áldozatkész, lelkes pedagógusok, de ők már más formában, más területeken foglalkoznak a gyermekek kulturális nevelésével. Ez az élet rendje.

Az én emlékeimbe örökre bevésődtek az egyleti esték, hangulatok. Most ősz fejjel, dédnagymamaként is hálásan gondolok Csere Teruska nénire. *Mindnyájunk nevében*, akik még élünk, *megköszönöm, amit értünk tett, és gondolatban megcsókolom a kezét. Gombás Istvánnak* – sajnos – csak a sírjára tudom képletesen *elhelyezni a szeretet és hála virágait*. Korán itt hagyott bennünket.”

MIÉRT, MIÉRT, MIÉRT... ÉS MÉG EGYSZER, ISTENEM, MIÉRT?

Nagyon sokat gondolkodtam a világon, és sokat hallottam másoktól a világról. Meséltek Istent hívó emberek különböző felekezetekből, és meséltek ateista szemléletűek is. Szinte mindenhol ugyanazt tapasztaltam. Itélekzünk mások fölött, bíráljuk mások viselkedését, tetteit, öltözködését, ráadásul jól ki is beszéljük másoknak fájdmát vagy derűjét, amit bizalmasan esetleg megosztott velünk, mert bízott bennünk. De mi talán azonnal szaladunk a szomszédba és rögtön kezdjük, amikor beléptünk az ajtón „képzeld, hallottad?”, s eszembe jut ilyenkor a mondás: „Söprögetünk mások portáján, pedig a miénken több a söpörni való.” Hogyan tiszteljük a másik embert így? Hová tűnt a tisztelet, az együttérzés, a felebaráti szeretet?

Elgondolkodtam Jézus tettein, hogy miért is született a földre, miért is küldte Isten egyszülött fiát hozzánk, értünk. Olvasva a Bibliát, tapasztaljuk: Jézus a tiszta szeretet volt! Hogyan is cselekedett ő? Amikor ott állt a nő. és emelték rá a követ az emberek, Jézusnak is adtak egyet és megkérték: Uram, te dobd az első követ! Erre ő kiejtette kezéből, és azt mondta: „Az vesse rá az első követ, aki sohasem vétkezett”. Amikor az emberek szemében bűnös asszonnyal, férfival szóba állt, kérdően néztek rá még tanítványai is, de ő nem ítélte el, hanem azt mondta: „Menj, és többé ne vétkezz!”. Máskor azt mondta: Ne vedd ki más szeméből a szálkát addig, míg a tiedben ott a gerenda.”

És sorolhatnám még az ő szavait sokáig. Mit tanulhatunk Jézustól? Milyen is volt Ő? Milyen volt az ő belső lény? Miért hívjuk őt a tiszta, önzetlen szeretetnek?

Ezek a gondolatok és kérdések merültek fel bennem. A válasz nem könnyű, - de felismerhető - ha figyelmesen és mélyen olvassuk szavait. Jézus megbocsátott és nem ítelt. Belső békéje volt, mert nemcsak szerette és tisztelte embertársait és önmagát, hanem ismerte is az emberi tulajdonságok sokszínűségét, így meg is értette a halandót, az embert és az egész világot. Amikor szolt

tanítványainak elárulója tettéről háromszor is, odamehetett volna Júdához, és beszélhetett volna vele, de nem tette. Elfogadta, ennek így kell lennie. Miért? Mert tudta, miért született, mi az ő küldetése. Nem panaszkodott senkinek, ha gondja volt, elment egyedül, és Istennel beszélt, hozzá imádkozott segítségét kérve, hogy tudja véghezvinni feladatát, és ne inogjon meg a kísértések alatt. Tanítványaival csak közölte a sorsát. Elítélte Júdást? Nem, inkább elfogadta és szerette, mert tudta, ennek így kell lennie, sorsát nem is akarta elkerülni.

Jézus egyetlenegyszer háborodott fel, amikor Atyja házában piacot rendeztek az emberek. Akkor felforgatta az árusok asztalait. De belátta nem az ő dolga ítélkezni, majd az Úr Isten mindenkinek kiméri a jussát, mit megérdemel tetteiért, ha itt az ideje. Nem harcolt önmagával, sem másokkal, hanem elfogadta a másik embert úgy, ahogy van: egyenrangú félként. Segített ahol tudott, nem mondta, hogy nem megyek, vagy nem teszem.

Nekünk van választási lehetőségünk, felveszük a keresztünket, és boldogok leszünk igája alatt, vagy választhatjuk a nincstelen életet, ahol nem tudjuk mi a feladatunk, és nem is akarjuk megtudni. Elutasítjuk a lelki fejlődést.

Úgy láttam, aki az elutasítást választotta mindig menekült onnan, ahol éppen volt, nem találta a helyét sehol a világban. Aki viszont felvette keresztjét, azaz hajlandó volt tanulni hibáiból, és megérteni a másik embert, hogy mi lehetett az indítéka, amivel esetleg nekünk fájdmát okozott, Isten segítségét kérve, hozzá imádkozva, elfogadta, majd átforgatta tetteit, gondolatait, az, bár a nehezebb utat választotta, de boldog Istenben és önmagában.

„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találok lelketeknek”. (Mt. 11,29).

Baloghné Nagy Ildikó

A REFORMÁCIÓ HETÉBEN – a kerek évforduló alkalmából – az istentiszteleteken hálás szívvel vettünk részt, imádkoztunk hitünk megújításáért. Részt vettünk a Tatai Református Egyházmegye reformációi istentiszteletén a császári gyülekezetben október 31-én. Erről az istentiszteletről részletes beszámolót olvashatunk a Hét Határ decemberi számában.

– Október 25-én kisköri reformációi istentiszteleten vettünk részt Szönyben a helyi, a komáromi és a naszályi gyülekezetek tagjaival. Igét hirdetett Gerecsei Zsolt lelkipásztorunk.

– Október 28-án a református temetőben – mártírhalálának évfordulóján – megemlékezést tartottunk Herczeg Lajos teológus sírjánál.

– Október 31-én délután a helyi reformációi istentiszteleten hallgattuk az igehirdetést és adtunk hálát Istenünknek. Ezt követően került sor az egyházmegyétől kapott Kálvin-emléktábla avatására és az erre az alkalomra készített Kálvin-kiállítás megnyitójára.

– Az ünnepségsorozathoz kapcsolódva Vettünk részt a november 1-i istentiszteleten, ezt követően tartottunk megemlékezést a II. világháború áldozatainak a templom falán elhelyezett emléktáblájánál, majd koszorúzásra került sor ugyanitt és Herczeg Lajos emlékművénél. A délutáni istentiszteletet – tekintettel a halottak napjára – a szokásos időpontban a református temetőben tartottuk. Lelkipásztorunk kezdeményezése támogatásra méltó, a szertartáson az átlagos délutáni istentiszteleten résztvevők számánál lényegesen többen

hallgattuk Isten Igéjét, énekeltünk és imádkoztunk közösen.

– Az utóbbi hetekben a délelőtti istentiszteletre korábban érkezőkkel a szertartás megkezdéséig-egyéni választás szerint - énekeltünk. Szeretnénk, ha ez rendszeressé válhatna. Ezért kérem Testvéreimet, hogy még otthon, elindulás előtt válasszák ki azt az éneket, melynek közös éneklésével készülhetünk az istentiszteletre.

– December 12-én délután a parókián kézműves foglalkozáson (játsszóház) fogadtuk az érdeklődő hittanos tanulókat. A gyerekek – többek között – bodzaágból emberalakot készítettek: majd kis ház makettet ragasztottak papírból; rajzoltak és festettek. A nagy munka közben asszonytestvéreink szendviccsel és teával kedveskedtek a résztvevőknek.

– Advent harmadik vasárnapján úrvacsorás istentiszteletre hívtuk és fogadtuk idős testvéreinket. Akinek a járás nehezére esett, azoknak a közlekedését néhány gépkocsival rendelkező testvérünk segítette. Az istentisztelet után szeretetvendégségen fogadtuk testvéreinket, ahol a bőségesen terített asztalok mellett kellemesen elbeszélgettek, elbeszélgettünk egymással. Színesítette az együttléti alkalmat özvegy Edeháziné Juliska néni és özvegy Lentulainé Erzsi néni alkalomhoz illő színvonalas versmondása. Ezt követően gyülekezeti énekkarunk három énekünk éneklésével köszöntötte a résztvevőket. A „műsort” egyik karácsonyi énekünk első két versszakának közös éneklésével zártuk.

ANYAKÖNYVI ADATOK:

Akiket megkereszteltünk:

Torma Ákos	Horváth József
Ulrich Alexandra	Pontsák Zétény
Stréklí Csenge	Héregi Erik László
Szigeti Máté	Végh Erik János
Kelemen Dániel	Deák Olívia
Horváth Gábor Marcell	Keresztes Dorka

Akiktől elbúcsúztunk:

Buborék Károly	45 év	Kóródi Miklósné	
Mészáros Béláné		Bedecs Mária	70
Varga Janka	87 év	Molnár Józsefné	
Végh Vince	84 év	Székelv Jolán	58
Beke Gyuláné		Csere Antal	82
Czeglédi Piroksa	90 év	Tóth János	33

Az adatok a 2009. szeptember 1. és a 2009. december 15. közötti állapotot tükrözik.

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK RENDJE:

December 24. 15 óra: Szentesti istentisztelet a hittanosok szolgálatával

December 25. 10 óra: Úrvacsorás istentisztelet

December 25. 16 óra: Istentisztelet

December 26. 10 óra: Istentisztelet legátus szolgálatával

December 26. 15 óra: Úrvacsorás istentisztelet a Pénzásásban legátus szolgálatával

December 26. 16 óra: Istentisztelet

December 31. 15 óra: Óévi istentisztelet a Pénzásásban

December 31. 16 óra: Óévi istentisztelet

Január 1. 10 óra: Újévi istentisztelet

Január 1. 16 óra: Istentisztelet

MINDEN KEDVES TESTVÉRÜNKNEK ÁLDOTT, BÉKÉS, BOLDOG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS ÁLDOTT, BÉKÉS, BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁN A PRESBITÉRIUM.